

Dffer, som de saaledes forud vide, at de skulle bringe, et Dffer, der som sagt er meget betydligt. Jeg vilde anse det for meget usikkert, hvis dette Forslag blev antaget. Ganstvist har jeg ingen Sagkundskab, men jeg har saa hyppigt talt med saa Mange, som have Kjendskab til den foreliggende Sag, at jeg er tilbøielig til at tro, at, naar først Stamstutteriet er blevet nedlagt, vil man ad Aare ret meget beklage, at man ikke har modtaget et saa fordelagtigt Tilbud som det, der nu foreligger.

Svar: Det er en meget ubehagelig Stilling, hvori vi nu ere blevne bragte i denne Sag, og jeg maa meget beklage, at den høitærede Ministers Formening har vist sig ikke at staa til. Den høitærede Minister har nemlig stadig været af den Formening, at han, hvis vi her vilde gaa ind paa 3,000 Rd., ogsaa vilde kunne faa Landsthinget til at gaa ind paa denne Bestemmelse, men dette har nu vist sig ikke at være rigtigt, og den høitærede Minister tilraader os idag at gaa ind paa de 2,000 Rd. Jeg indrømmer, at den høitærede Minister stadig har vist en paafjønnelessværdig Smødekommene imod Folkethingets Beslutninger i denne Sag, og jeg har derfor meget ondt ved at gaa imod ham idag, men jeg maa ærlig tilstaa, at jeg ikke kan Andet end slutte mig til den ærede Ordfører saavel som til det ærede Medlem for Ringkjøbing Amts 5te Valgkreds (Clausager). Vi vide jo egentlig ikke, hvem disse eventuelle Forpagtere ere, og det er maasse netop Ulykken, at vi her. — om jeg saa maa sige — forhandle med en blind Magt, en Magt, som vi i Virkeligheden ikke vide hvor er. Dette være nu imidlertid, som det vil, saa siger jeg, at jeg ikke rigtig kan tro, at de eventuelle Forpagtere ville trække sig tilbage, naar vi idag følge den høitærede Minister med Undtagelse af, at vi stemme for de 3,000 Rd. istedetfor de 2,000 Rd. Jeg har den Overbevisning, at disse Folk, hvis der — hvad

jeg i alt Fald har troet — er en alvorlig Villie hos dem til at bringe Noget ud af Stamstutteriet i den af dem antydede Retning, ikke ville forlade hele Sagen for en Sum af 1,000 Rd. og derved saa ot sige lade den høitærede Minister i Stikken med dette Lovforslag, med Stutteriet og med alle dets Indretninger. Den høitærede Minister kan i Virkeligheden ikke forundre sig over, at vi, der stadig have staaet paa 4,000 Rd., og de Mænd, som have samstemmet med os her, nu have været deres Fortid tro og egentlig vist sig som Bærere af den høitærede Ministers Forslag, idet de have stillet det op i Fællesudvalget. Jeg kan derfor ikke tro Andet, end at det vil være det Rigtigste at gaa den Vej, og det er idetmindste det, som man nogenlunde tør haabe kan faa Majoritet i Folkethinget. Jeg skulde meget beklage, om det bragtes dertil, at denne Sag gik istaa. Jeg veed vel af den ærede Ordførers Udtalelser, at den høitærede Minister kan sælge Stamstutteriet og kan ophæve det Hele. Jeg ser vel, at den høitærede Minister ryfter paa Hovedet, men jeg forstaaer ikke Andet, end at han ved denne Lov er bemyndiget til at gjøre det, hvis den ikke faar det Udsald, som her er tilfaldet. Et andet Spørgsmaal er det imidlertid, om den høitærede Minister vil gjøre det; derom kan jeg ikke have nogen Mening, men det er muligt, at han ikke vil det, og vi faa da maasse det Særlynt at se, at Stamstutteriet — for at bruge et tidligere bekjendt Udtryk — gaar paa Pumperne indtil næste Aar. Jeg kan ikke negte, at det ikke er af det Slags Beslutninger, som jeg ønsker, vi skulle komme til overfor saadanne Sager, men nu at gaa ned til 2,000 Rd. maa jeg tilstaa er umuligt for mig, uagtet jeg gjerne vilde gjøre det for den høitærede Ministers Skyld, da jeg, som sagt, indrømmer, at han har været meget imødekommende overfor os. Jeg kan kun beklage, at det har vist sig — den høitærede Minister maa tillade mig, at jeg siger ham det — at de Venner, han har havt i Landsthinget, have svigtet den